

A múlt a jelenem

Valami kaparászik a küszöbön,
rekedt hangján beköszön.

-Jó napot!-

Nem érdekel, mit akar,
a közöny pongyolája betakar.

-Hagyjatok!-

Én már semmit sem akarok!
Valaha régen minden kellett!
Szerettem volna festett csuprot,
ecsetet, tollat, könyvet.

Zsákkal aranyat,
gyémántveretű szavakat.

Kellett volna minden!

Már lapátra raktam minden kincsem.
Ezt a megbarnult képet talán meghagyom.

Dédanyám ünnepi ruhában,
nyakában csipkegallérjával,
dédapám kackiás bajuszával,
és vagy tíz gyerek.

Köztük öreganyám, ki szégyenlősen nevet.

Belép a szobába a tizenkilencedik század,
s az őseim lehelete belengi szobámat.

Ki is vagyok?

Eleim üledéke.

Génjeimben a lerongyolódott évszázadok,
és ősanyáim hétköznapi szenvedélye.

Ágas -bogas családfámról az alföldi szelek,
a régi tanyától messze sodorták a leveleket.

Az ebédlő asztalnál magamban ülök,
tudom, hogy ott ül a festő, az iparos, a pár holdas paraszt,
a bevándorló idegen, s az ki Amerikáig szaladt.

Bennem élnek a sorsok,
századnyi terheket hordok,
miattuk lettem az, aki vagyok,
sokszor boldog, és mindig megátalkodott.

20190511